

A pásztorok útján Jézushoz

A pásztor kifejezés többféle értelmezésben fordul elő az evangéliumokban. Maga a pásztorság egy ősi állattartó mesterség, de egyben életforma is. A pásztorok feladata nemcsak a nyáj őrzése, de a beteg állatok gyógyítása, sőt a kisbárányok világra jöttének segítése is volt, ezért talán nem véletlen hogy Jézus sokszor hasonlítja magát a pásztorokhoz. Ugyanakkor a pásztorok azok, akik a korabeli társadalom egyik legalacsonyabb rétegét képviselték.

Ebben az evangéliumi részben talán annak a képnek a megerősítésére is gondolhatunk, amelyet az egyébként is egyszerűen, szegényen, hajlék nélkül születő Jézus rajzol elénk. Ő nem a nagyokhoz, gazdagokhoz, hatalmasokhoz érkezik, később sem elsősorban nekik akarja hirdetni az Isten Országát, hanem a bűnösöknek, megvetetteknek, szegényeknek, számkivetetteknek. Azoknak, akiknek nyitva a fülük, éheznek és szomjaznak az igazságot, az örömhírt. A történetből ismert, hogy a pásztorok az égi híradás után késlekedés nélkül útnak indulnak, hogy a saját szemükkel lássák Jézust. Kicsit talán azonnal magukénak is érzik ezt a jászolban fekvő kisdedet, hiszen az ő szegénységükbe érkezik.

Itt el is érkeztünk ahhoz a ponthoz, amikor magunkra, magunkba kell néznünk!

Megérthetjük-e Jézus tanítását, üzenetét, ha nem ilyen egyszerű, kereső életet élünk? Ha a sok pénz, kapcsolat, lehetőség mind-mind azzal kecsegtet, hogy nincs szükségünk senkire és semmire, még a szeretetre sem, mert megveszünk, megszerzünk mindent, amire csak vágyunk?

Vagy indulhatunk egy másik úton is, a pásztorokat követve, bármilyen is a jelenlegi helyzetünk. Elkezdhetjük nyitott szívvel keresni az igazat, megosztani a dolgainkat, szolgálni azokat, akik elesettek, peremre szorultak, és hirtelen azt fogjuk érezni, amit a pásztorok. Saját szemünkkel látjuk, személyesen megtapasztaljuk, hogy a hirdetett Isten Országát bennünk is és közöttünk is épül, megvalósul. Rajtunk múlik, hogy melyik utat választjuk.

Magyar László, Székesfehérvár

